

Prezidents
Tomass S. Monsons

Pasaulei šodien ir vajadzīgi pionieri

Daudziem pionieriem 1847. gada pārceļšanās nesākās Navū, Kērtlandē, Fārvestā vai Ņujorkā, bet gan tālajā Anglijā, Skotijā, Skandināvijā vai Vācijā. Mazie bērni nevarēja pilnībā aptvert to spēcīgo ticību, kas motivēja viņu vecākus atstāt ģimeni, draugus, komfortu un drošību.

Kāds no bērniem varētu jautāt: „Mammu, kāpēc mēs pametam mājas? Kurp mēs dodamies?”

„Nāc man līdzi, mans dārgais, mēs dodamies uz Ciānu, uz mūsu Dieva pilsētu.”

Starp drošību, ko sniedza mājas, un Ciānas apsolījumu atradās niknie un nedrošie varenā Atlantijas okeāna viļņi. Kas gan var aprakstīt tās bailes, kas sagrāba cilvēka sirdi šajos bīstamajos pārbraucienos? Gara kluso čukstu mudināti, vienkāršas, bet pastāvīgas ticības atbalstīti, šie Svētie pionieri uzticējās Dievam un devās ceļojumā.

Viņi beidzot sasniedza Navū, lai jau atkal stātos pretī ceļa grūtībām. Kapakmeņi no salvijas un akmens iezīmēja kapus visa ceļa garumā no Navū līdz Soltleiksītijai. Tā bija cena, ko samaksāja daži no pionieriem. Ķermeņi ir apglabāti mierā, taču viņu vārdi dzīvo mūžīgi.

Nogurušie vērši gāzās no kājām, kravas rati čīkstēja, drosmīgi vīri smagi strādāja, kara bungas rībēja un kojoti kauca. Taču ticības iedvesmotie un vētras dzītie pionieri turpināja virzīties uz priekšu. Viņi bieži dziedāja:

*Uz priekšu svētie! — tumsa ceļu klāj,
Nebīsties, tuvu Dievs,
Viņš tevi nepamet un neatstāj,
Uzticies, vada Dievs. . . .
Labi viss! Labi viss!¹*

Šie pionieri atcerējās Tā Kunga vārdus: „Maniem ļaudīm ir jātiek pārbaudītiem visās lietās, lai viņi varētu būt sagatavoti saņemt to godību, kas Man ir priekš tiem, patiesi Ciānas godību.”²

Laiks izdzēs mūsu atmiņas un mazina mūsu pateicību par tiem, kas gāja pa šo sāpju ceļu, atstājot aiz sevis ar asarām iezīmētu, nezināmu kapu taku. Bet kā ir ar šodienas izaicinājumiem? Vai vairs nav akmeņainu ceļu, pa kuriem iet, grūti pārvaramu kalnu, kuros kāpt, aizu, kuras šķērsot, taku, kuras iestaigāt, upju, kuras pārbrist? Vai patiešām pastāv īsta vajadzība pēc tā pionieru gara, kas vadītu mūs prom no briesmām, kuras draud mūs aprīt, un kas vestu mūs uz Ciānu drošībā?

Kopš Otrā pasaules kara beigām laika gaitā tikumības standarti atkal un atkal ir kļuvuši zemāki. Noziedzības līmenis nepārtraukti pieaug; pieklājība citam pret citu samazinās. Daudzi dzīvē meklē asas izjūtas, lai uz mirkli izbaudītu savīļņojumu, bet tai pašā laikā upurē mūžības priekus. Tā mēs zaudējam mieru.

Mēs aizmirstam, kā grieķi un romieši ievērojami dominēja barbaru pasaulē un kā šis triumfs beidzās — kā nevērība un vājība beigu beigās pazudināja viņus. Beigās vairāk par brīvību viņi gribēja drošību un ērtu dzīvi; un viņi zaudēja to visu: ērtības, drošību un brīvību.

Nepadodieties Sātana kārdinājumiem, bet iestājieties stingri par taisnību. Dvēseles nepiepildītās ilgas netiks apmierinātas ar nebeidzamajiem prieka meklējumiem starp jutekliskuma un netikuma sniegtajām baudām. Netikums nekad neved pie tikuma. Naidis nekad neveicina mīlestību. Glēvulība nekad nesniedz drosmi. Šaubas nekad neiedvesmo ticību.

Dažiem sagādā grūtības pretoties izsmieklam un nepatīkamām piezīmēm no to muļķu puses, kas izsmej šķīstību, godīgumu un paklausību Dieva baušļiem. Taču pasaule vienmēr ir noniecinājusi uzticību principiem. Kad Noam tika pavēlēts būvēt šķirstu, pūlis palūkojās uz skaidrajām debesīm un tad nīrgājās par ticīgajiem un izsmēja tos — līdz brīdim, kad sāka līt lietus.

Vai šādas dārgas mācības mums ir jāapgūst atkal un atkal? Laiki mainās, bet patiesība pastāv. Kad mēs negūstam mācības no pagātnes kļūdām, mēs esam nolēmti tās atkārtot ar visām izrietošām ciešanām, sāpēm un sirdsēstiem. Vai mums nav dota gudrība, lai paklausītu Viņam, kurš zina visu jau no aizsākuma — mūsu Kungam, kas izveidoja glābšanas ieceri, — nevis tai čūskai, kas nicina šīs ieceres skaistumu?

Vārdnīcā vārds „pionieris” definēts kā „cilvēks, kurš iet pa priekšu, lai sagatavotu vai atvērtu ceļu citiem, kas seko”.³ Vai mēs varam kaut kādā veidā saņemt drosmi un neatlaidīgi sekot mērķim, kā to darīja iepriekšējo paaudžu pionieri? Vai jūs un es patiešām varam būt pionieri?

Es zinu, ka mēs varam. Ak, cik gan ļoti šodien pasaulei ir vajadzīgi pionieri!

ATSAUCES

1. „Uz priekšu, svētie!” *Baznīcas dziesmas*, nr. 2.
2. Mācība un Derības 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, 2. izd. (1989), „pioneer”.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Svētie Raksti paskaidro, ka mājskolotājiem ir „jābrīdina, jāizskaidro, jāskubina un jāmaca, un jāaicina visi nākt pie Kristus” (M&D 20:59). Apsveriet iespēju norādīt tiem, kurus jūs apmeklējat, uz brīdinājumiem un aicinājumiem, kurus satur prezidenta Monsona vēstījums. Jūs varētu ar viņiem apspriest to, kādā veidā atpazīt taisnīgus piemērus un kā sekot tiem, kā izvairīties no maldināšanas un kā mācīties no citu kļūdām. Pajautājiet tiem, kurus jūs mācāt, kā viņi šodien var būt pionieri.

Ticības virzīti

Megija Erla

Es nekad neaizmirsīšu, kā pastaigājos pa Ziemas Mītnes, Nebraskā, ASV, apkārtni, kur pionieri dzīvoja pirms daudziem gadiem. Zeme likās svēta, es jutos gandrīz tāpat, kā apmeklējot tempļa apkārtni.

Manas acis piepildīja asaras, kas aizmigloja skatu. Es redzēju statujas, bet nevarēju izšķirt detaļas. Kad es noslaucīju asaras, es ieraudzīju vīrieti un sievieti, kuru sejas bija bēdu pilnas. Kad es ieskatījos ciešāk, es ieraudzīju zīdaiņa statuju, kas gulēja kapā, pie viņu kājām.

Šis skats piepildīja mani ar tik daudzām emocijām: skumjām, dusmām, pateicību un prieku. Es gribēju atbrīvot šos svētos no sāpēm, ko tie jūta, bet tajā pašā laikā es biju pateicīga par to, kas viņiem bija jāupurē evaņģēlija labā.

Mana pieredze Ziemas Mītnē palīdzēja man saprast to, ka Debesu Tēvs Saviem bērniem sniedz evaņģēliju un ļauj viņiem ar to brīvi rīkoties tā, kā viņi vēlas. Šī bērniņa vecāki būtu varējuši izvēlēties iet pa vieglāko ceļu. Lai sekotu pravietim un lai dzīvotu atbilstoši evaņģēlijam, šiem pionieriem vajadzēja virzīties uz priekšu, pat ja tas nozīmēja, ka ir jāapglabā savi bērni. Taču viņi izvēlējās ienest evaņģēliju savā dzīvē un pieņēma savus izaicinājumus. Es mācījos, ka svēto ziedošanos evaņģēlijam un viņu apņemšanos virzīties uz priekšu ietekmēja ticība un cerība — cerība gaišākai nākotnei — un ticība tam, ka Tas Kungs pazīst viņus un var atvieglot viņu sāpes.

Autors dzīvo Ziemeļkarolīnā, ASV.

Esiet pionieris

Prezidents Monsons saka, ka pionieris ir cilvēks, kurš rāda ceļu citiem, pa kuru sekot. Ko jūs varat darīt, lai iestātos par taisnību un lai būtu par pionieri citiem savā sabiedrībā un savā ģimenē? Uzrakstiet savas atbildes un dalieties tajās ar savu ģimeni.

Ticība, ģimene, palīdzība

Evaņģēlija mācīšana un apgūšana

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras apmeklējat. Uzdodiet jautājumus, kas palīdz jums stiprināt māsas, kuras apmeklējat, un padara Palīdzības biedrību par aktīvu jūsu dzīves sastāvdaļu. Lai iegūtu vairāk informācijas, apmeklējiet reliefsociety.lds.org.

Jēzus Kristus bija ļoti prasmīgs skolotājs. Viņš mums rādīja piemēru, kad Viņš „mācīja sievietes — gan kopā, gan katru atsevišķi — uz ielas un jūras krastā, pie akas un viņu mājās. Viņš izrādīja viņām mīlestības pilnu laipnību un dziedēja viņas un viņu ģimenes locekļus.”¹

Viņš mācīja Martu un Mariju un „aicināja viņas kļūt par Viņa mācekļēm un baudīt glābšanas „labo daļu” [Lūkas 10:42], kas viņām nekad netiks atņemta.”²

Mūsu pēdējo dienu Svētajos Rakstos Tas Kungs mums pavēlēja: „[Māciet] cits citam valstības mācību” (M&D 88:77). Par mācības mācīšanu un apgūšanu Šerila A. Esplina, otrā padomniece Sākumskolas prezidijā, teica: „Evaņģēlija apgūšana, lai pilnībā saprastu tā mācības, ir process mūža garumā, un tas notiek „rindiņu pēc rindiņas priekšrakstu pēc priekšraksta, nedaudz šur un nedaudz tur” (2. Nefija 28:30).”³

Kad mēs mācīsimies, studēsim un lūgsim, mēs mācīsim ar Svētā Gara spēku, kas nesīs mūsu vēstījumu „cilvēku bērnu sirdīs” (2. Nefija 33:1).

No Svētajiem Rakstiem

Almas 17:2–3; 31:5; Mācība un Derības 42:12–13; 84:85

No mūsu vēstures

Mūsu senatnes pravieši ir atgadinājuši mums, sievietēm, ka mums ir svarīga loma kā skolotājām mājās un Baznīcā. 1979. gada septembrī prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985) lūdza mums kļūt par māsām — Svēto Rakstu ekspertēm. Viņš teica: „Kļūstiet par Svēto Rakstu pazinējām — nevis lai pazemotu citus, bet lai viņus iedvesmotu! Beigu beigās, kam ir lielākā vajadzība „paglabāt” evaņģēlija patiesības (kuras vajadzības gadījumā tie var viegli atsaukt atmiņā) kā sievietēm

un mātēm, kuras tik daudz audzina un māca?”⁴

Mēs visi esam skolotāji un skolēni. Kad mēs mācām no Svētajiem Rakstiem un dzīvo praviešu vārdus, mēs varam palīdzēt citiem nākt pie Kristus. Kad mēs iesaistāmies mācību procesā, uzdodot nopietnus jautājumus, un tad klausāmies, mēs varam rast atbildes, kas sniedz mierinājumu mūsu personīgajās vajadzībās.

ATSAUCES

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 3. lpp.
2. *Daughters in My Kingdom*, 4. lpp.
3. Šerila A. Esplina, „Teaching Our Children to Understand,” *Liahona un Ensign*, 2012. g. maijs, 12. lpp.
4. Spensers V. Kimbals grāmatā *Daughters in My Kingdom*, 50. lpp.

Ko es varu darīt?

1. Kā lai es sagatavojos kļūt par labāku skolotāju?
2. Vai es dalos savā liecībā ar māsām, kuras es apmeklēju?